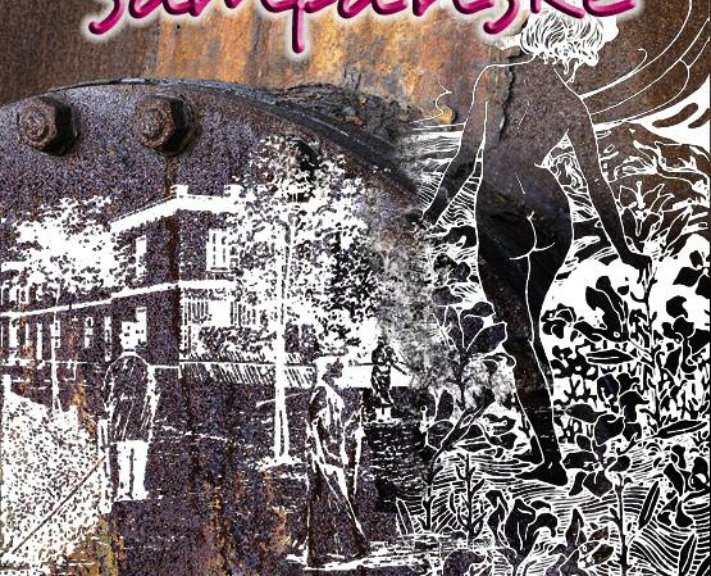

**MIROSLAV
STONIŠ**

*Rothschildovo
šampaňské*

www.Zdarma.org

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

MIROSLAV STONIŠ

ROTHSCHILDovo ŠAMPAŇSKÉ

Kratochvilný příběh jedné bláznivé noci

© Miroslav Stoniš, 2012
Výtvarný návrh obálky a typografie © Miloš Polášek, 2012
Sazba EN FACE

ISBN 978-80-87264-15-7

TŘI VĚTY MÍSTO PŘEDMLUVY

*MÁTE RÁDI PŘÍBĚHY,
V NICHŽ JEDINÁ VĚTA NENÍ
PRAVDIVÁ, BYŤ VŠECHNA SLOVA
JSOU VYKOVÁNA TĚŽKÝM KLADIVEM
NA KOVADLINĚ PRAVDY?
DÁVÁTE PŘEDNOST SMYŠLENKÁM
PŘED DOSLOVNOSTÍ ŽIVOTA
A DOVEDETE OCENIT,
KDYŽ SI AUTOR PUSTÍ HUBU NA ŠPACÍR?
PAK JSTE NA SPRÁVNÉM MÍSTĚ!*

1.

Z obrovského křišťálového lustru, který se ve vstupní hale pokryté krvavě rudým kobercem vznášel jako vesmírné UFO, tryskalo tak oslnivé světlo, že ani dnešní nejbystřejší fyzikové by nepřišli na jiné vysvětlení, než že se v jeho nitru stejně jako v hlubinách Slunce rozžehla termonukleární reakce.

Od zámecké brány po cestě vysypané bílým mramorovým šterkem, který byl dovezen až z Itálie, přijížděly namyšlené luxusní automobily. Zámečtí sluhové oblečení do barokních

livřejí s úklonou otvírali dvířka vozů, z nichž vystupovali namyšlení luxusní pánové a namyšlené luxusní paní, jejichž každý pohyb doprovázelo cinkání zlata a chrastění perel. Nad vstupním schodištěm se jedna za druhou převalovaly dráždivě omamné vůně těžkých a drahých francouzských parfémů, jež večerní vánek roznášel do parku mezi staleté stromy, kde dráždil nosy veverek, lasiček a plhů.

Ještě se nesetmělo, avšak tři zámečtí slavíci v Rothschildových službách se již pustili do zpěvu. Jejich trio bylo proslavené po celé Československé republice od Aše až po Užhorod a často se o něm psalo v kulturních rubrikách novin. Například mladičkový ostravský hudební skladatel pan Rudolf Kubín, pozdější laureát státní ceny a zasloužilý umělec, celý týden sedával za zámeckou zdí zaznamenáváje jejich zpěv do notového notýsku. V mladistvém zápalu se chystal složit symfonickou báseň *Slavíci barona Rothschilda* a věnovat ji, komu jinému než právě panu Rothschildovi. Možná by stačil pouze název *Slavíci*, jenže pana Rudolfa Kubína vedla, nemějme mu to za zlé, tak trochu i vypočítavost: kdyby symfonickou báseň doporučil například vídeňské filharmonii tak vlivný muž jako pan Rothschild, snad by se skladba nakonec hrála po celé Evropě. Kdoví, možná že tu symfonickou báseň opravdu složil, ale protože partitura se nedochovala, mějme za to, že ji nesložil.

Vynahradil si to až mnohem později, když jako už zralý muž napsal revoluční cyklus symfonických básní *Ostrava*. *Ostravu* si tehdy přijel do ostravského Státního divadla Zdeňka Nejedlého poslechnout sám ministr školství, věd a umění a prezident Československé akademie věd Zdeněk Nejedlý, ozdobený mnoha tituly a řády. Ještě byl živý, i když jeho bílá hlava trčící v lóži vypadala jako sádrová bysta; můžete mi věřit, neboť i já jako středoškolský student jsem tehdy seděl v divadle a jakmile ta sádrová bysta třaslavě vplula do lóže, spolu s ostatními jsem povstal a přivítal ji potleskem.

Tolik tedy, aspoň zatím, pokud jde o slavné trio slaviček pana barona Rothschilda. A pokud jde o pana Rudolfa Kubína, poznamenejme, že dodnes žije v paměti posluchačů mého věku jako autor operety *Děvčátko z kolonie*. Svého času si její melodie prozpěvoval kdekteřý Ostravák.

* * *

Parkety v sále se ozývaly tlukotem vysokých podpatků a vrzáním pánských střevíců, protože tehdy panovala móda, která podešvím přikazovala při každém došlápnutí hlasitě zavrzat. Hosté se jen tak procházeli, hovořili tlumenými hlasy, tvořili přeskupující se hloučky a občas hodili pohled ke dveřím v očekávání, kdy se již objeví hostitel.

V rohu na stupínku postávalo několik hudebníků s ná-

stroji v ruce, jen líbezná plavovlasá violoncellistka už seděla s nástrojem mezi rozevřenýma nohama, což působilo neobyčejně esteticko-eroticky. V očekávání hudby snivě zavírala oči a zakláněla hlavu.

Muzikanti spustili vídeňský valčík, ale dokud se neobjeví pan Rothschild s chotí, nikdo z pánů nevyzve svou dámu k tanci. Nejsilněji si rytmus podmanil právě violoncellistku. Rozkymácela se tak hluboko, že spadla ze židle a koleny udeřila o podlahu. V úleku vykřikla, avšak hned hbitě vstala a violoncello jí samovolně vklouzlo zpátky mezi rozevřené nohy. Netrvalo dlouho a líbezná violoncellistka již opět rozhoupávala židli a znovu se nebezpečně kymácela, přičemž jakous takous oporu jí poskytovalo pouze violoncello, avšak jen do určitého úhlu. Nedovedla prožívat hudbu jinak, takže bylo jisté, že co nevidět spadne podruhé. Její kolegové nevěděli, jak tomu zabránit a nechávali ji proto jejímu osudu; hlavně že nehrála falešně. A navíc musím podotknout, že posluchači měli její pády rádi, třebaže se našli i takoví škarohlídové, již se domnívali, že své omámení hudbou a ztrátu rovnováhy pouze předstírá.

Vtom se téměř současně otevřely protilehlé dveře. Na prahu stanuly madam Rothschildová a madam Gutmannová, což bylo přijato poněkud s rozpaky, ježto se čekalo, že vejdou do sálu současně se svými manžely. Rozhlédly se, avšak hned

s úsměvem na rtech pokračovaly v cestě jedna k druhé. Hosté ustupovali stranou, aby jim uvolnili cestu, a zdravili je.

Madam Rothschildová měla na sobě atlasové šaty barvy slonové kosti s bledě zelenými proužky a krk jí obepínal prostý perlový náhrdelník. Nestál více než dvacet pět dělnických platů.

Madam Gutmannová přišla v šatech stejně černých jako kamenné uhlí, jež se dovolovalo na šachtách jejího manžela. Ve výstřihu jí ležel těžký brilantový náhrdelník, kterým by se daly řezat silné tabule skla. Obě paní samozřejmě šily v Paříži. Madam Rothschildová díky své postavě by však byla elegantní i v šatech koupených v obchodním domě ASO, na rozdíl od madam Gutmannové: na jejíž korpulentní postavě i šaty z Paříže vypadaly, jako by je prodavačka před chvílí svěsila z figuríny v zaprášené výloze předměstského krámků.

Probůh, tím samozřejmě nechci ani v nejmenším naznačit, že by tlusté ženy nemohly vypadat elegantně, k tomu je však nutné, aby měly aspoň jakýs takýs vkus a jistý švih, jenže ani jednoho ani druhého se madam Gurmánové až žalostně nedostávalo.

Jakmile již dámy nemohly předstírat, že se nevidí, přidaly do kroku a jejich úsměvy se rozzářily nejvyšším možným jasem. Kdyby v posledním okamžiku nezpomalily, narazily

by do sebe tak prudce, že po takové srážce by jim už nezbyvalo nic jiného, nežli se obejmout.

Taková důvěrnost ovšem nepřicházela v úvahu.

Za madam Gutmannovou stála její dcera Ester v ještě téměř dětských puntičkovaných šatičkách a dávala najevo, že přišla proti své vůli a že každý v dosahu jejích očí si zaslouží, aby jí pohrdala. Co chcete, právě jí bylo sedmnáct a nikdo by jí nevymluvil, že svět je dokonale zpackaný.

„Drahá!“ pozvedla madam Rothschildová hlas. Stačila jí jen jedna jediná vteřina, aby si Gutmannovu manželku prohlédla od hlavy k patě a aby zjistila, že na ní není nic nového a znepokojivého: Gutmannka byla stále stejně a neměnně tlustá a její oči utopené v tuku zůstávaly pořád potměšilé. „Jsem šťastná, že vás mohu u nás zase jednou přivítat. Doufám, že vám ve vašich pokojích nic nechybí.“

„Jste znamenitá hostitelka, má milá!“ Madam Gutmannová se ve vteřině s nechutí ujistila, že Rothschildka je stále stejně neměnně štíhlá a až provokativně elegantní. „Ani netušíte,“ pokračovala sladce, „jak se mi už po vás stýskalo. Manžel tuhle prohlásil, že večere, které dává pražský Hrad, jsou proti vašim večírkům něco jako posezení v havířské harendě.“

„Manžel na Hrad nejezdí, on prezident Masaryk mu nepadl do oka,“ odbyla to madam Rothschildová a usmála se. „Rothschildovy a Gutmannovy peníze či akcie si denně

podávají ruce, ale my dvě se bohužel vídáme tak zřídka. Věřte mi, že toho lituji,“ pravila a každé její slovo zaznělo natolik nezpochybnitelně a upřímně, že by o nich sotva kdo mohl, krom madam Gutmannové, pochybovat. Potom vesele poplácala Ester po tváři. Dobře věděla, že se to slečince nebude líbit, a zvolala: „Ester, dítě! Jsi jako poupátko. Prý ses právě vrátila ze švýcarského penzionátu?“

A madam Gutmannová položila dlaň na rameno své dcery a prohlásila: „Prvotřídně vedený ústav, vid', zlatíčko. Ester má teď v malíčku filozofii i historii a literaturu, zdokonalila se v angličtině i franštině –“

„A vidíte,“ skočila jí madam Rothshildová do řeči, „naše Róza se učí česky. Představte si to, česky! Když vyšel ten zákon, že společnosti provozující svůj kapitál v Československu musejí taky v Československu sídlit a úředníci hovořit česky, manžel rozhodl –“

„Aby se učila česky? Prosím vás, má drahá, proč nad takovým zákonem nemávnete rukou?“ podivila se madam Gutmannová a pohrdavě odfrkla, až se jí roztrásl podbradek.

„Když znáte místní jazyk,“ upozornila madam Rothschildová. „ulehčí vám to jednání s personálem a vůbec s obyčejnými lidmi. Ale jinak uznávám, že náš život se v Československu komplikuje. Vláda mermomocí usiluje, aby úřednictvo v železárnách bylo české, už jste to slyšela?“

Jinak své zakázky zadá jiným firmám. Každým rokem klesá počet německých inženýrů i úředníků a na jejich místa se tlačí Češi, kteří však samozřejmě nedosahují německé kvality, jak si jistě dovedete představit.“

Rozhovor obou paní začínal být nudný, neboť až nebezpečně sklouzával k politickým a hospodářským otázkám. Nic pro nás! Neměli bychom si dovolit trochu rozvernosti? Trochu nevázanosti a proč ne, i krapet erotiky?

Protože jsem tento příběh bláznivé noci na rothschildovském panství hodil na papír já, dobře vím, kde ji hledat... tu smyslnost a erotiku. Ve skleníku, v té opile se kymácející skleněné lodi, jež dovezla do pochmurných severních zemí bláznivě bujnou tropickou květenou!

2.

Veliká klenutá loď byla prosklena od čáry ponoru a palmové ratolesti čmáraly po skle bizarně se prohýbající stíny. Při své plavbě nakonec uvízla na mělčině v rozlehlém parku stranou zámku a nebylo sebemenší naděje, že by ještě někdy vyplula na moře.

Napříč loukou se bral drobný muž v kožené zástěře. Zahradník Josef Pospěch se až nápadně podobal právě vykopanému tvrdému dubovému kořenu. Byl zahnědlý, seschlý a šlachovitý. Jakmile zahlédl řídícího učitele Pavla Staňka, jak

míří k jeho zahradnickému domku, přidal do kroku, aby stihl mladého muže zastavit, kdyby snad pojal úmysl vejít dovnitř.

„Dobrý večer, pane Pospěchu,“ pozdravil řidičí učitel a odkryl zuby v úsměvu. Uklonil se, ruce složil za záda a zhoupal se ze špiček na paty a zpátky. Měl na sobě smoking, byl ulízaný a snažil se tvářit sebejistě, avšak příliš se mu to nedařilo.

„Dobrý.“ Zahradník jen tak odbrkl dávaje najevo, že Pavel Staněk ho nezajímá. Odvázal si koženou zástěru a přehodil ji přes dřevěnou kozu, aniž by na řidičího učitele byl jen pohlédl. „Co vy zase tady?“ zeptal se podezíravě. „Nevím, proč byste sem měl pořád dolézat. Jako bysem vám to ještě nepodal po lopatě!“

„Jsem pozván na zámek.“

„Vy?“ Zahradník se pobaveně ušklíbl a přece jen se na učitele podíval, ale jen proto, aby mu dal svou tvář zkřivenou do úsměšku najevo, že mu nevěří. „A kdo vás pozval, co?“

„Pan baron Rothschild.“

„To můžete vykládat leda tomu, kdo žere seno. Víte, jak skončíte? Vykopnou vás hned z prvních dveří!“ Hlasitě se rozesmál a zamířil ke dřevníku. Než otevřel dvířka a vešel dovnitř, otočil se a přes rameno připomenul: „No ale tak proč jste přilezl před můj dům?“

„Čekám na Aničku,“ odvětil, jako by jejímu otci oznamo-

val tu nejsamozřejmější věc, o níž je zbytečné dále mluvit. Avšak zahradník si to nemyslel, o čem svědčilo jeho stažené obočí.

„A to jako proč na ni čekáte?“

„Aby šla se mnou.“

„No s váma je ale dneska sranda, Staňku! Tak vy se chcete vecpat mezi velkopodnikatele? Mezi hrabata a uhlobarony? Mezi finančníky? Člověče, jenom bankéřů tam bude, jako když nastele.

„Uvítal bych, pane Pospěchu,“ pravil učitel upjatě, „kdybyste své dceři laskavě vyřídil, že tady na ni čekám.“

„Mezi všemi těmi šachtami, železárnami a bankovními domy se vaše obecná škola bude vyjímat jako vrabec mezi pávy. Já vám to povím na rovinu, učitelský, abyste si nedělal zbytečné naděje. Neschraňuju pro děvuchu věno, aby ho schmátnul nějaký takový, co si i smoking musí vypůjčit. Je vypůjčený, co? No vidíte. Asi to nebudete chtít slyšet, ale za Aničkou běhají synci těch nejbohatších sedláků v dědině! Stačí, aby na jednoho luskla a hned půjde k oltáři! Co tak asi můžete přinést do manželství vy?“

„Svoje vzdělání.“

„Pchááá!“ Zahradníka to pobavilo. Uplivl suchou slinu a udeřil pěstí do dřevníku tak silně, že zlomil jedno prkno. „Tak vzdělání, říkáte.“

„A mám Aničku rád.“

„Tu má rád každý synek z dědiny,“ upozornil a jen jinými slovy opakoval to, co již řekl. „Anička si může vybírat! Stačilo by, aby na některého jenom kývla, a už před ni padne na kolena.“

„Vaše dcera už kývla,“ a ukázal na sebe.

V zahradním domku zhaslo světlo a po chvílce vyběhla na schody Anička. Měla na sobě nové sváteční růžové šaty do půli lýtek, v pase stažené červeným páskem. Hezky se na svého milého usmála a pohodila hlavou, až se jí nad ramena vznesly dlouhé plavé vlasy. Do trávy se z nich sesypalo zlaté světlo.

* * *

Evoluce čas od času zapřáhne všechny své tvůrčí síly, aby vytvořila ženu, jako je právě zahradníková dcera na Rothschildově panství Anička Pospěchová, a to snad jen proto, aby lidstvu zjevila, co by dokázala, kdyby se rozhodla plýtvat svými silami.

Za pět let, jež uplynou od naší bláznivé noci u pana Rothschilda, přijde ve Francii na svět jiná taková kráska, které pan Bardot dá jméno Brigitta. Herečka Brigitta Bardotová, to musím hlasitě připomenout, bude opakováním Aničky Pospěchové, bude to její napodobenina, něco jako

druhé vydání, což ovšem neznamena, že bude bezcenná. Vůbec ne! Každé dílo vycházející z ruky evoluce je originál. Bohužel – zatímco jedinečná krása B. B. oslní celý svět, krásu A. P. rozmetá její nešťastný osud. Zkrátka nenarodila se ve správný čas a přiznejme si to – ani ve správné zemi.

* * *

„Tak co?“ zeptala se Anička vesele. „Tatínkovi se na tobě zase něco nelíbí? Myslím, že to uhádnou – asi se mu nezdá, že sis ten smoking musel vypůjčit.“

„Jsi husa, slyšíš?“ okřikl ji otec. „Husa pitomá!“

Zlostně sebou trhl, zamračil se na ni a vešel do dřevníku, kde ho pohltila tma.

„Husa pitomá!“ ozvalo se zevnitř jako v ozvěně a ostří sekery se zaseklo do špalku.

Milenci se políbili, ale jen kradmo, a hned nato od sebe odskočili. Co kdyby se vrátka v dřevníku otevřela?

„Jako bysem to nevěděla!“ rozlobila se Anička. „Že ti táta zase předhazoval moje věno a ty že nic nemáš? Ale jen si to tak neber, Pavle! Jednou poznáš, že tatínek není nejhorší. Viděl jsi, kdyby opravdu nechtěl, abysme se vzali, copak by mě s tebou pustil na zámek? On to jenom tak zkouší.“

„Není nejhorší? Řekl ti huso. Pitomá huso!“

„To je toho!“ Aniččiny rty, ty veliké plné rty, se rozevřely

v úsměvu a odhalily její oslnivě bělostné zuby. Na okamžik se o svého milého opřela, dlaně mu položila na ramena a dýchla mu do tváře. „Ale jindy mi zase říká fialinko a růžičko.“

Podstoupil, aby si svou milou kriticky prohlédl. Stačilo mu pět šest vteřin, aby nespokojeně zavrtěl hlavou.

„Ta brož... víš, Aničko, mezi zlato a brilianty se ta cetka ze skla nebude hodit. Nechceš ji sundat?“

„Ale to se mi rozevře výstřih!“ namítla a již při pouhé představě, že úžlabinka mezi jejími prsy se stane místem, kam usednou pohledy mužů tam v sále, se začervenala.

„Rozevře výstřih, no a co? Však máš hezké ty svoje kozičky!“

„Nemám kozičky,“ namítla upjatě, „ale prsa, Pavle. Takhle si mluv o jiných, ale o mně ne.“

„Promiň, nemyslel jsem to zle. Copak kozička není hezké slovo?“

Odepnul brož a strčil ji do kapsy, ale ještě předtím aspoň letmo přešel dlaní přes... tedy nikoli přes kozičky, nýbrž přes prsa. Jeho opovážlivost byla tak nečekaná, že zaváhala a chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala a pleskla ho po ruce. Anebo zaváhala jen proto, že tu chvilku s učitelovou dlaní na prsou chtěla prodloužit?

Zamířili k aleji. Hlinitá cesta tlumila jejich kroky a údery Pospěchovy sekery se vzdalovaly, až se ztratily. Jakmile vešli

pod mladičké buky (ještě jim nebylo ani padesát!), sklonily nad hlavami milenců své větve do barokní klenby a uzavřely je. Je ovšem třeba poznamenat, že kdyby šel alejí Pavel Staněk sám, buky by ani nenapadlo utvořit nad ním barokní klenbu. Prostě by si ho nevšímalý.

Avšak pro Aničku měly slabost! Ostatně milovaly ji už jako skotačivou holčičku, když běhala za motýly, trhala sasanky a petrklíče nebo když v proutěném kočárku vozila na procházku svou modrookou panenku v hedvábných šatičkách. A což teprve nyní, když vyrostla do dívčí krásy! To by buky pro ni do ohně skočily.

* * *

„Kde budeme bydlet, až si tě vezmu?“ přemýšlel.

„Až se vezmeme,“ opravila ho.

„V mém podkrovním podnájmu sotva. Protože až se nám narodí první dítě, Aničko –“

„Až nám čáp přinese první děťátko,“ opět ho opravila.

„Ty ještě věříš na čápa?“

„To se rozumí, že věřím! Jak jinak by přicházely děti na svět?“ usmívala se. „Čáp je přinese! Anebo,“ zastavila se, „anebo je to jinak, Pavle?“

„Je to jinak,“ také on se usmíval. „Všechno bych ti to náhorně vysvětlil a ukázal, jenže ty jsi tak nemožně cudná a

zdrženlivá a až příliš katolická... proč mi nikdy nic nedovolíš, Aničko?“

„Až po svatbě.“

Přiskočila před něho a krácejíc pozpátku, držela dlaně na jeho hrudi, brzy se však zastavila a objala ho.

„Ty přece víš, že až po svatbě,“ řekla a políbila ho.

Ležela mu v objetí déle než jindy, až se sama divila, co to do ní vjelo. Ale bylo to tak hezké, cítit na zádech jeho dlaně a tisknout se ňadry k jeho hrudi!

„Tak co, kde budeme bydlet?“ naléhal.

„Mohli bychom u nás,“ odvětila.

„U vás! Už to mám před očima, jak mě tvůj táta každé ráno honí po dvoře se sekerou v ruce.“

„Jen se ty netrap! Než se naděješ, táta k tobě najde cestu a nakonec na tebe nedá dopustit. Musíme mu dát čas, Pavle, aby se měl kdy vzpamatovat, že už jsem na vdávání. Uvidíš, že se ti v našem domku bude líbit. Život pod stromy je hezčí, než v dědině.“

„Kdyby se tvému tátovi nedej bože něco stalo, museli bychom se vystěhovat, protože váš domek je zahradnický a já bych přece zahradničit nemohl a ani neuměl... jsem učitel!“

„Jen se ty nestarej, Pavlíčku!“ zasmála se, rozverně mu sáhla do vlasů a rozcuchala ho.

Nelíbilo se mu to a znovu se učesal. „Nejdeme na tanco-

vačku do hospody,“ pravil káravě. „Na zámek se sluší přijít jako ze škatulky.“

A pohlédl na sebe do zrcátka a upravil si pěšinku.

„Já nevím,“ namítla, „ale myslíš, že všichni ti milionáři budou jako ze škatulky? Víš, když jsi tak ulízaný... víc se mi líbíš, když máš vlasy, jako když ti do nich vpadl vítr.“

„Rozcuchaní ať si chodí všelijací ti kumštýři, malíři, básníci, ale my dva, Aničko, pan učitel a paní učitelová, budeme vždycky jako ze škatulky. Ale kde budeme po svatbě bydlet?“ stále mu to dělalo starost.

„Tak já ti to řeknu!“ rozhodla se. „I když... no, měla bych radši držet jazyk za zuby. Ale co! Pavlíčku, přinesu svému ženichovi slušné věno. To tě asi nenapadlo, že nebudu tak úplně chudá nevěsta! Chvilku budeme bydlet u táty, než nám zedníci na horním konci dědiny, kde už táta koupil i pozemek, postaví vilku.“

Staněk se zastavil a uchoпил svou nevěstu za ruce. Ještě nikdy se mu nezdála tak hezká, jako právě teď.

* * *

Přes opěradla židlí visely hedvábné punčochy a podvazkové pásy, na posteli leželo hebké prádlo, po koberci se válely střevíce. Pan Gutmann počkal, dokud jeho žena s dcerou neusedly k toaletním stolkům s flakony, skleničkami, pu-

dřenkami, krémy, líčidly, hřebeny a kartáči, a teprve pak nepozorovaně vyklouzl na chodbu a zamířil ke schodišti.

Ty dvě jsou tak zaujaty samy sebou, že ho nebudou postrádat dříve než za hodinu!

Pan Gutmann překypoval zdravím, což znamená, že ho zdobilo vystouplé břicho, zarudlé líce a odulé vlhké rty. K těžké zavalité postavě měl poněkud krátké a slabé nohy, ale jeho vzhled tím nijak neutrpěl, právě naopak: podobal se dobře živenému býkovi, co čeká na koridu a těší se na ten okamžik, až nabere toreadora na rohy. Dobrá nálada ho opouštěla jen málokdy, dokonce se ho držela i při kontrole účtů a při poradách s řediteli šachet. Býval hlučný, musel mít poslední slovo a jen málokdy vstával z postele levou nohou.

Cestu ke skleníku už dobře znal. Jakmile uhnul z pěšiny, nad níž se klenulo loubí z růžových květů, a uviděl rozzářené skleněné tabule, nasál do nozder vzduch a sebevědomě se usmál. Rozrazil dveře a vešel dovnitř. Ze vší té flóry, která prostupovala skleník, rozpoznal leda palmy a filodendrony, to však neznámá, že bugenvileje, malpígie, povíjnice, voskovice, orchideje a celá záplava dalších rostlin ho nedokázala uchvátit. Pobíhal po skleníku s cylindrem na hlavě, vdechoval omamné vůně a v prstech mnul okvětní plátky.

Slovem zmocňovala se ho euforie a již se nemohl dočkat, až se otevrou dveře a vejdu dvě dívky. Jaké budou?

Pan baron Rothschild si už kolikrát musel přiznat, že se unáhlil, když dal hned po svatbě postavit pro svou rozkošnou novomanželku tropický skleník... anebo nebyla rozkošná? Dnes už si tím nebyl jist, avšak moudře usoudil, že nejlepší bude nelámat si tím hlavu a připustit, že byla nadevše roztomilá a rozkošná. Avšak jeho mladá paní bohužel neprojevila o tropické rostliny nižádný zájem a před proutěnými křesly a houpačkami ve skleníku dávala přednost posezení v dámském salonu u džbánu s kávou nebo u lahve rýnského ryzlinku.

Ani jeho dceru Rózu skleník nelákal. Více jí to táhlo do stájí, kde se točila kolem koní a – proč to nepřiznat hned teď – kolem pacholků, jejichž dlaně voněly koňskou srstí.

A tak pan Rothschild chodil do skleníku sám, ne však častěji než jednou za uherský rok, a to jen proto, aby se přesvědčil, že zůstal stát na svém místě a neodplul a že všechna zeleň zase o něco povyrosla a rozkošatěla se. Už jí začínalo být ve skleníku těsno, takže bušila ratolestmi do skleněných tabulí a pokoušela se vymanit, samozřejmě marně, ze skleněného sevření. Červené rybičky, jež pocházely až z Japonka, plavaly v jezírku stále stejně netečně a znuděně, proutěného nábytku se zvolna chytala plíseň a trubky s horkou vodou rezavěly.

Pan Rothschild pokaždé ulehčeně vydechl, když z té dusné vlhké atmosféry vypadl zase na čerstvý vzduch, tím spíše, že ze všech rostlin – stejně jako pan Gutmann – rozpoznal jenom palmy. A kolik takový skleník stojí peněz! Toho uhlí co se v zimě spálí! Nejlepší by bylo jej zbořit...

Kdyby jen pan Rothschild tušil, že skleník právě dnešní noci ožije a že se pod jeho železným žebrovím odehraje jedinečná fraška! Anebo bakchanálie, jak chcete. Ale možná, že ani fraška ani bakchanálie, nýbrž obyčejné kurvení, to záleží na úhlu pohledu.

* * *

Jakmile se Anička s učitelem Staňkem loudavým krokem ztratili v aleji, zahradník, jenž se za nimi díval škvírou pootevřených vrátek, kvapně vyběhl z dřevníku a zamířil kolem lískových keřů k zámecké kuchyni, kde již na něho netrpělivě čekaly ty dvě, Božka s Hildou. Nebyly to žádné oslnivé krásky, ale pánbůh je obdařil přitažlivou postavou.

Dívky zmáhala nejistota i strach a potřebovaly by povzbudit. Oblékly se do svých nejlepších šatů, co si je spíchly samy. Jistě by slušely na pouti prodavačkám cukrové vaty nebo slečnám od střeleckých bud. Mohly by se v nich také uplatnit na poli mezi hlávkami zelí, kde by úspěšně plašily zajíce a možná i housenky. Našpulené rty si namalovaly sytě

červenou rtěnkou a polily se fialkovou vůní, aby přerazily pach cibule i česneku, co se jich držel z kuchyně. Směs cibule, česneku a fialek vytvořila neobyčejně silnou výbušnou směs. Protože si obuly střevice na vysokých kramflíčcích, na něž nebyly zvyklé, při každém třetím čtvrtém kroku se jim podlamovaly kotníky.

„Já nevím, pane Pospěch, ale možná se to ani nehodí, abysme... A proč zrovna do skleníku? Co tam marjá Josef budem dělat, nevíte? Co tak asi po nás může pan bankéř chtít?“ přemýšlela Hilda a kousala se do palce. „Aby tak něco nedejbože nemravného, tak to já bysem nemohla!“

„Teď ze sebe najednou začneš dělat nevinátka!“ utrl se na ni.

„Tak panna už sice nejsem, ale nemyslete, že bysem dala každému, to ne,“ hájila svou čistotu.

„Já taky ne,“ přikývla Božka.

Zahradník pochopil, že mu nezbude, než vytáhnout z portmonky peníze.

„Tady máte od pana Gutmanna přilepšení, tak teď budete hezky držet hubu! Už nechci slyšet ani slovo!“ přikázal jim a chystal se je podělit, ale jak Hilda tak Božka byly natolik chtivé peněz, že mu je vytrhly z ruky. Ještě že si již předtím třetinu jejich nemalé odměny prozíravě strčil do své hladové kapsy!

„Vidíte, jaký je pan bankéř grand? Platí předem! Ale jenom vám, já jsem zatím dostal velké kulové, prý až potom, to podle toho, jak se mu budete líbit a jak se budete snažit.“

A s proutkem v ruce je popoháněl před sebou jako housata a lehce je pošlehával přes boky.

„Hodíte sebou, pan bankéř už jistě bude netrpělivý. Takový pán není zvyklý čekat. A pamatujte, ne aby vás napadlo dělat nějaké fóry, to bysem vás potom musel roztrhnout!“

Postrčil je do skleníku, zavřel za nimi dveře a vrátil se do tmy, avšak nevzdálil se. Ostražitě pozoroval, co se bude dít. Co když děvuchy nepadnou Gutmannovi do oka? Anebo co když se polekají a utečou? To by ze slíbené odměny neviděl ani vindru.

Pan Gutmann seděl na houpačce, zavěšené na železném žeburu. Odrazil se a vylétl vzhůru. Při cestě zpátky zahlédl u dveří dvě vylekané venkovské kačenky, nesměle se tisknoucí k sobě. Když na sobě ucítily jeho pohled, zahleděly se do země, položily paži přes prsa a dlaň složily do klína. Zalíbilo se mu to, už se chovaly jako nahé. A co až z nich stáhne šaty a ony opravdu budou před ním stát, jak je pánbůh stvořil!

„Vy dvě, jak se jmenujete, co?“ zavolal z výšky.

Seskočil z houpačky a hnán setrvačností klopýtavě se k nim rozběhl. Vypískly a uskočily. Ještě nikdy neviděly tak zblízka muže s cylindrem na hlavě a ve fraku. Jakmile k nim

vztáhl ruce, nenapadlo je nic lepšího, než se schovat. Avšak kam? Ve zmatku pobíhaly kolem palem, přeskakovaly strouhy a brodily se rybníčky s lekníny a šáchorem, přičemž plašily červené rybičky.

Pan Gutmann je se smíchem pronásledoval a už se těšil, až je přitiskne k sobě, avšak do vody za nimi nešel.

„Tak dovím se to? Která z vás je Hilda?“

„Já, pane.“

„Takže ty jsi Božka!“ ukázal na tu druhou. „Nakonec na tom ani tak moc nesejde, která je Božka a která Hilda. Ale já jsem Gutmann!“ zvolal a několikrát se udeřil pěstmi do hrudi. Tohle gesto prý mají v oblibě horské gorily, četl jsem kdesi. Možná, že je to pravda.

Přikývly, že to vědí, ano, pan Gutmann. Už neutíkaly a jen čekaly, co bude dál. Zalehl je svým širokým úsměvem a smetl z hlavy cylindr. Na jeho pleš spadly všechny žárovky a rozzářily ji. Stáhl z krku bílou šálu, svlékl černý kabát se šosy i bílou pikovou vestu a rozvázal si bílou vázanku.

Dívkám již sice trochu otrnulo, ale tohle je polekalo, zvláště když si přetáhl přes hlavu i sněhobílou košili a povýšeně proti nim vystrčil chlupaté břicho s hlubokou jamkou pupku. Když si s hekáním začal stahovat kalhoty, otočily se k němu zády a obrátily oči v sloup a sepjaly ruce jako k modlitbě. Už věděly, že je zbytečné cokoli si namlouvat.

„Uměly byste uplést věnce, holubičky?“

Usedl na zídku a s funěním si zouval střevíce, což nebylo snadné, ježto mu překáželo břicho, pak si stáhl i ponožky a promnul si prsty u nohou.

„Věnce tady z těch květin, je jich tu až hrůza. Abyste mi rozuměly, těmi věnci přizdobíme svoji nahotu, vy i já,“ radoval se. „Tak co, moje roztomilé kuchařinky, troufnete si na to?“

„Děvucha z dědiny aby neuměla uplést věnec!“ odpověděla mu smělejší Božka. „Ale pane bankéř, když utrhnu jedinou orchidej, zahradník Pospěch nás zabije.“

„Tak to vám pro útěchu musím říct, že to bych potom zabil já jeho.“

Zbavil se i trenýrek a zamával jimi nad hlavou jako praporem, jímž se ohlašuje dobytí města.

„Tak! A už jsem se svlíknul, dočista do naha,“ upozornil je, aby věděly, co je čeká. „Teď už byste se mohly ke mně otočit, ale že by na mně bylo něco kór k vidění, to ani ne,“ přiznal.

Stydlivější Hilda se při pohledu na Gutmanna proměnila v solný sloup. Už sice kolikrát kdesi za plotem, také na mezi nebo v lese na spadáném listí zvedla sukni a stáhla si kalhotky, což o to. Pokaždé však za tmy a nikdy své milence neviděla nahé. Ani kalhoty si žádný z nich nespustil leda ke kolenům, takový už byl zvyk.

Také Božku Gutmann vyvedl z míry. Aby zakryla rozpaky,

posbírala jeho oblečení a odnesla je ke dveřím, kde stála čtyři proutěná křesla a stůl. Pečlivě frak s vestou a kalhotami jakož i košili složila a převésila, střevíce pak srovnala tak, aby špičkami mířily ke dveřím a nemusely později hledat cestu, kdyby se rozhodly ze skleníku odejít na procházku bez svého pána.

Pan Gutmann již mezitím znovu usedl na houpačku a při každém zhoupnutí vylétl o něco výše.

„Cudné jako dvě lilie!“

Smích chlupatého břicháče se nesl pod klenbou jako skřehotání páva a houpačka visící na zrezivělých řetězech skřípala.

„A to se mi líbí, pro upejpavá děvčata, pro ty já mám slabost. Ale panny už nejste, že ne?“ vykřikl v obavách. „Krvavou práci, tu já nemám rád. To je leda tak trest pro ženicha za to, že se oženil. Tak co, jste panny, nebo ne?“

Neřekly ani tak, ani tak, avšak z toho, jak na sebe pohlédly, snadno rozpoznal, že jim věnečky už uplavaly a že té obtížné práce s deflorací bude ušetřen.

„Už jste někdy slyšely o satyrovi? Dobře si mě prohlédněte, protože satyr, to jsem jááá!“

Houpačka ho vymrštila vzhůru natolik prudce, že s řinkotem proletěl skleněnou střechou ven, vznesl se do tmy a ztratil se dívkám z očí. Mezi bugenvileje se sesypaly střepy.

„Asi půjdem domů.“ usoudila Hilda, ale nezdálo se, že by z toho ta stydlivka měla radost. Už se jí ve skleníku s panem Gutmannem líbilo.

„Ten se už nejspíš nevrátí,“ souhlasila Božka. „No řekla bys, že nám tak brzo ulítne? Ještěže jsme dostaly prachy předem!“

„Je po něm, po Gutmannovi.“

„Řekla bysem, že bysme se měly co nejrychleji ztratit.“

* * *

Pan Gutmann proletěl korunou javoru, zadkem zlomil několik větví a zachytáváje se jich oběma rukama, dopadl vedle zahradníka na všechny čtyři.

„Proboha, pane velkopodnikateli! Takové neštěstí! Hruža a děs, přijít o život kvůli lechtivé zábavě...“ zlomil se zahradníkovi hlas a zanaříkal. Nikdo mu nemusel napovídat, aby věděl, že od na smrt zraněného pana Gutmanna se sotva dočká odměny. A dožadovat se slíbených peněz od madam Gutmannové by jistě nebylo rozumné.

„Ale možná, že jste zůstal naživu?“ otázal se s nadějí.

„Co tady skučíš, chlape? Nic mi není. Jenom jsem se trochu moc rozdováděl. Proletět se vzduchem,“ dodal vesele, „to má něco do sebe!“

„A co vaše prdel?“ zeptal se, což zajisté bylo velice neomalené, avšak nelze se tomu divit, neboť se ho zmocnila

převeliká radost, takže ani nevěděl, co mu to vylétlo z huby. Hlavně že pan velkopodnikatel zůstal naživu!

Pan Gutmann se poplácal po zadku a přejel po něm dlaní. S překvapením shledal, že na dlani nezůstala ani stopa po krvi a že tedy neutrpěl ani to nejmenší zranění.

„To by se spíše vyvrátil z kořenů ten strom, než já bych si natloukl prdel!“ rozesmál se. „A vy se teď hleďte postarat o šampaňské a o žrádlo. No tak!“ rozkřikl se.

„A co ty dvě, pane bankéři... padly vám do noty?“

„Ujdou. Přijdete si na své, nic se o penízky nebojte, ale teď jaksi,“ a přejel si dlaní po nahém těle.

Když vběhl do skleníku živ a zdrav, Božka s Hildou tak zkoprněly, že se ani nebránily, když je přitiskl k sobě a se smíchem jim vyhrnul sukni a plácnul je přes zadek.

„Satyr, to jsem jááá!“ zaječel.

Zlatí paviáni, jež dal pan Rothschild dovézt lodí do svého parku až z Celebesu a kteří porůznu hnízdili v korunách zámeckých buků, dubů a javorů, se Gutmannova ryčného hlasu natolik polekali, že v polodřímotě popadali do trávy jako zralé hrušky, avšak stejně jako pan Gutmann i oni zůstali nezraněni.

3.

Myslím, že je vhodné a nanejvýš potřebné, abych právě teď, kdy se na nepříliš vysokou kamennou zeď obíhající rozsáhlý zámecký park vyhoupl Martin Porubský, hlasitě podotkl, že bez něho, dělníka z mostárny Vítkovických železáren, by můj spisek nestál za nic a byl by k ničemu.

Hned za Martinem se na zeď vyhoupl Franta. Oba mladí muži, jakmile seskočili mezi lískové keře, které pro potěchu veverek obrůstaly zeď a tvořily podél ní zelený val, se ocitli na nepřátelském a neznámém území.

Martin nesl pod paží balík a v ruce držel pouzdro s houslemi. Franta klopytal krok za ním, zakopával o kořeny a zamotával se do keřů, ježto byl barvoslepý a neviděl černou barvu, tedy ani tmou. Těžký život pro člověka, který nevidí tmou! Vyšli na louku, kde tma nebyla tak hustá, takže Franta trochu prohlédl, a zůstali stát. Na sobě měli montérky, na hlavě promaštěné klobouky, na nohou pak pracovní boty s kovovou špičkou a podbité podkůvkami a cvočky, z čehož bylo zřejmé, že opustili mostárnu ve spěchu.

Franta byl menší postavy, ale byl ramenatý, měl poněkud zploštělou hlavu a ruce mu sahaly, abych to poněkud přehnal, málem až ke kolenům, kdežto Martin Porubský byl přitažlivý mladý muž statné postavy. Husté jako uhel černé vlasy se mu kroutily do prstýnků a když se zasmál, jeho tvář

se rozsvítila bílými silnými zuby. A ruce měl jako lopaty. Ukázat je manikýrce, spadla by ze židle. Anebo by ty pracky v obdivu uchopila do svých jemných dlaní a nikdy by je už nepustila?

„Kurva, na zámku se všude svítí, podívej,“ upozornil Franta.

„Se nediv, Rothschild pořádá trachtaci pro lepší lidi.“

„Jak to víš?“

„Kdybys čet noviny, taky bys to věděl,“ odpověděl Martin a položil balík i pouzdro s houslemi do trávy. Zahleděl se k zámku, jenž mlžnatě vystupoval ze tmy, a mlčenlivě přemýšlel.

„Zámek plný hostů, to se dovnitř nedostanem.“ Frantovi se to vůbec nelíbilo. „Kurvaštelung, jenom těch aut co tam stojí! Myslel jsem, že tajně a v tichosti vytáhnem Rothschilda z postele, abysme nepolekali jeho paničku, ale zámek je narvaný až pod střechu!“

„Musíme, my se tam musíme dostat!“ nemínil Martin věc odpískat. „Sakra, Franto po tom neštěstí, co se stalo, už přece nemůžem uhnout. A já už vím, jak to navlíknem.“

„To se budem vydávat za bankéře? Je to v hajzlu, Martine, proč si to nepřiznáš?“

„Nechej to všechno na mně.“

Martin s pohledem stále upřeným na vzdálená osvětlená okna strhal ze sebe montérky i košili a zouval se.

„Co blbneš? Přeskočilo ti? Co, ty chceš na zámek vpadnout nahý?“ Franta se tiše a zalykavě zasmál. „A vyděsit ženské ve večerních róbách? No ale možná by se našlo i dost takových, co by se ti pověsily na krk. Kde by bankéři přišli ke svalnaté figuře! Jsou to samí pupkáči. Co bys řek, bude stačit, když se nás sejde aspoň patnáct? Vrazíme dovnitř jako hromy a blesky! Rothschild se posere strachem, uvidíš. No ale proč ses svlíknul, co?!“

„Než přijdou ostatní, trochu to tam občíhnu.“

„Nahý? Já z tebe zhebnu! Kape ti na karbid nebo co!?“

Martin vytáhl z pouzdra housle a rozmáchl se, poklepal na ně a zasunul je pod bradu.

„Jako houslista se tam ztratím. Třeba se mi podaří zahrát Rothschildovi do ucha,“ zasmál se.

„Nahý houslista, to je o hubu, ty vole!“

Martin rozvázal balík a na trávě se objevila košile, tmavý oblek, temně modrý motýlek a střevíce.

„Celý ten náš podnik je o hubu, Franto,“ odvětil.

Už měl na sobě kalhoty a přetahoval si přes hlavu bílou košili s mírně odřenými manžetami, potom se opřel o kmen stromu a natahoval si ponožky.